

opusdei.org

Putovanje umjetnika

Na godišnjicu rođendana svetog Josemarije (9. siječnja 1902.) Ina Reyes-de Vera razmišlja o tome kako se obične materijalne stvari i svakodnevni život majke mogu pretvoriti u umjetnička djela.

18.01.2023.

Kao odgajateljica u vrtiću, uzbuđivale su me mogućnosti praznih kutija. Trakama i markerima pretvarali su se u kuće, automobile, robote, gradove. Lako mogu reći da je moje umjetničko putovanje

započelo u dobi od 5 godina kada sam imala punu autonomiju nad držačem trake. Ideja da možete stvoriti nešto iz vlastite mašte od običnih stvari, uzbudljiva je i nekako instinktivna maloj djeci.

Također vam mogu reći da ovo putovanje nije bilo namjerno. Dok sam odrastala, moja mama bankarica je vikendom slikala, pa sam imala pristup neograničenoj količini papira i boja te povremenim ljetnim umjetničkim radionicama koje su nastavile hraniti moje zanimanje. U to se vrijeme činilo kao nešto što se treba raditi subotom ako se ne želi znojiti na teniskom terenu ili uživati u satovima baleta. Jednostavno je bilo tamo. Opcija.

Ono što sam stvorila odražavalo je raspoloženje ili utjecaj koji me okruživao u to vrijeme. Prizori iz vrta, moji kućni ljubimci, obitelj, posjet zoološkom vrtu... svakodnevni

trenuci koji su radosno prikazani bojama i plutajućim oblicima kao da slika može utjecati na sve poteškoće koje su prisutne u stvarnom životu. U srednjoj školi, sa slobodnom voljom da slikam bilo što kao načinom za podnošenje najmračnijih tinejdžerskih tjeskoba, ipak sam odabrala slikati žutu kravu, portrete svojih najboljih prijatelja i izradu murala s retro pločicama i temom - vrata u raj. Zajednička tema svih mojih radova kada o tome nisam razmišljala, pa čak i sada kada jesam, je radost. Morala sam to uhvatiti bojama i na kraju podijeliti s nekim do koga mi je stalo.

Pa čak i kad je ovo putovanje skrenulo s tračnica, zastalo i povremeno bivalo napušteno tijekom školovanja, učiteljske profesije i podizanja sve veće, razularene obitelji od 5 sinova i kćeri, umjetnost je bila nešto čemu sam se vraćala i

koristila je kao medij za
podučavanje, ukrašavanje i zabavu.

Onda je došao dan kada sam morala završiti svoju 20-godišnju učiteljsku karijeru i usredotočiti se na odgoj šestero djece koja su ostala kod kuće s nama. Dan mi je bio ispunjen običnim sitnicama: pripremanje doručka, vožnja u školu, kupovina namirnica, sudjelovanje na sastancima roditeljskog vijeća, sportski događaji i različiti interesi moje djece. Roditeljstvo je prvi put postalo moj posao s punim radnim vremenom. Bilo bi pošteno reći da mi se život zakomplicirao u svojoj jednostavnosti, budući da sam bila obučena govoriti drugačijom vrstom radnog jezika. Morala sam naučiti kako ostati na mjestu, obratiti pažnju na šestero djece u svom životu, pronaći smisao u svakodnevnom fizičkom radu koji me čeka, upravljati emocionalnim radom koji dolazi s njim i pronaći nove načine

da uživamo u svojim roditeljskim ulogama.

Sveti Josemaria je rekao: „Dopustite mi da naglasim ovo: u jednostavnosti vašeg običnog posla, u monotonim detaljima svakog dana, morate pronaći tajnu, koja je mnogima skrivena, nečeg velikog i novog: Ljubav.” (Brazda, br. 489)

Ispostavilo se da nisam morala mijenjati posao koji sam već radila. Samo sam svaku sitnicu morala raditi s onom ljubavlju i uzbuđenjem kakvo imate kada pripremate nešto za nekoga koga volite. Nije mi nedostajalo svrhe: imala sam 6 djece i izvrsnog partnera kojem sam služila. Nije bilo lako, ali s vremenom, uz molitvu, puno, puno duhovnog vodstva, malo istraživanja i cijelu zajednicu suroditelja koji su mi bili kao vodič, dnevni zadaci postali su nešto što sam planirala unaprijed, poput plana lekcije. Stvari

poput kuhanja, vrtlarstva i postavljanja kuće u skladu s različitim godišnjim dobima i slavljima, postale su pune aktivnosti s djecom. Začinjeni lekcijama iz matematike, pismenosti i znanosti ugrađenim u svakodnevicu, ali prije svega, izrazom duboke zahvalnosti za naizgled svakodnevne stvari u kojima svakodnevno sudjelujemo. Uzbuđena sam! Ponekad malo više nego što njihovo raspoloženje može podnijeti, ali ipak! Opet postoji ona radost, onakva koja je inspirirala slikanje žutih krava i vrtova ispunjenih dugom i cvijećem.

Ako sam onda kada sam imala 5 godina instinktivno mogla uzeti običnu kutiju i pretvoriti je u nešto zabavno ili čak lijepo pomoću ukrasne trake, danas sam ponovno stekla taj isti instinkt. Obični zadaci svakog dana, kada su prosvijetljeni vodstvom Duha Svetoga, pretvaraju se u nešto zabavno i lijepo.

Ne znam koju umjetnost da vam pokažem, a koja je spomenuta o ovom članku. Zato što je sve pokazano u načinu na koji je naš blagovaonski stol tematiziran i postavljen; tu su umjetnička djela svakog našeg djeteta koja je dopušteno zakačiti na svaki zid kod kuće; cvijeće i sjemenke ubrane nakon šetnje prirodom koje su oslikane i stavljene u jaslice na sredini našeg adventskog stola; skočna čestitka koju su svi napravili za mog muža i mene za našu 25. godišnjicu.... Umjetnost za koju sam mislila da je moje osobno putovanje, podijelilo je i uzdiglo šestero djece.

Sve ostalo što sam napravila prije svega u svojoj ulozi majke i supruge može se pronaći na [@inacolorfulworld](#) na Instagramu. Imala sam jednu poruku kada sam pokrenula ovaj račun 2020.: stvarati i dijeliti radosnu umjetnost koja slavi obične, svakodnevnne stvari.

Umjetnost koju sada stvaram još uvijek koristi jarke i razigrane boje i simbole iz djetinjstva koji me nadahnjuju svaki dan, te predanost Majke iz koje crpim toliko inspiracije. U zvjezdanom primjeru naše Svete Majke pronalazim motivaciju za obavljanje malih zadataka kao da su velike geste. Cijeli njezin život majke i supruge, iako se dugi niz godina činio skrivenim, tako je lako dostupan kada se suočite s djecom i svakodnevnim poslovima. Kad god sam je zamolila za pomoć, ona dolazi u takvoj bujici dubokoumnosti i ljubavi da čovjek ne može a da ne osjeti zahvalnost, čak ganut da je slavi šarenim potezima na platnu.

Stvaranje razigranih slika Gospe i Svete Obitelji koje bih darivala obitelji i prijateljima počelo je kao osobni projekt 2016. To je dovelo do zahtjeva i eventualnih narudžbi od drugih. Marijanska serija koju su uspješno pokrenuli dragi prijatelji iz

Opusa Dei za jedan njihov projekt prikupljanja sredstava, rodila je drugu marijansku seriju koja slavi 500 godina katolicizma na Filipinima, seriju o svetom Josipu za Godinu svetog Josipa i druge suradnje s Tahilan Study Centrom. Možda se čini puno, ali ustvari, dok ja kratko vrijeme s guštom slikam ove slike, deseci drugih su preuzeli težak posao tiskanja, distribucije i korištenja prikupljenih sredstava za nešto još veće. Ovaj se rad proširio poput vatre ljubavi na načine koje ne mogu u potpunosti opisati.

Tijekom pandemije, kada je sve izgledalo tako turobno, novi poznanici koji su iz nekog razloga trebali ove slike u svojim domovima zahtijevali su stalni broj narudžbi i reprinta. Vedrina s kojom se ova umjetnička djela stvaraju i primaju istovremeno me ispunjava ponosom i poniznošću. To je slučajni apostolat. Privilegija je nastaviti s ovim

svrhovitim, radosnim radom u godinama koje dolaze.

Za kolegice umjetnice-mame diljem svijeta, evo nečega od svetog Josemarije po čemu se možemo orijentirati u životu ovih nesigurnih vremena: „Zadatak kršćanina je utopiti zlo u obilju dobra. Nije riječ o negativnoj kampanji, niti o tome da smo protiv ičega. Naprotiv, trebamo živjeti pozitivno, puni optimizma, mladosti, radosti i mira.” (Brazda, br. 864)

Ina Reyes-de Vera

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/putovanje-umjetnika/](https://opusdei.org/hr-hr/article/putovanje-umjetnika/)
(31.03.2025.)